

Kravene om ikke at have betydelig forfalden gæld til det offentlige blev indført ved lov nr. 936 af 27. december 1991. Bestemmelserne blev indført med henblik på at forebygge, at restancer til det offentlige opstår, og af hensyn til inddrivelse af sådanne restancer. Det vurderes dog, at der i forhold til gasloven ikke er proportionalitet mellem bestemmelserne om afslag på og tilbagekaldelse af autorisation og godkendelse på grund af forfalden gæld til det offentlige og formålet med bestemmelserne. Med hensyn til inddrivelse vil det som regel være muligt at anvende andre, mindre indgribende midler, som for eksempel udlæg og konkurs. Såfremt gælden bevirker, at virksomheden kommer under konkursbehandling, træder i likvidation eller ophører, vil virksomhedsautorisationen bortfalde i medfør af reglen i § 11, stk. 1, nr. 1, i gasloven.

Som følge af forslaget om ophævelse af kravene om ikke at have betydelig forfalden gæld til det offentlige vil der ikke længere kunne stilles krav om, at ansøger afgiver en skriftlig erklæring om, hvorvidt virksomheden eller den pågældende person har forfalden gæld til det offentlige på 50.000 kr. eller derover. Der vil heller ikke kunne kræves dokumentation for størrelsen af gælden og en eventuel afdragsordning. Med forslaget kan der således ikke fremover gives afslag på ansøgning om autorisation eller godkendelse på grund af forfalden gæld til det offentlige på 50.000 kr. eller derover, ligesom tilbagekaldelse af en autorisation eller godkendelse ikke kan begrundes med, at indehaveren har forfalden gæld til det offentlige på 100.000 kr. eller derover. Ophævelse af bestemmelserne om forfalden gæld til det offentlige vil således medføre en forenkling af proceduren i forbindelse med ansøgning om autorisation og godkendelse.

Til nr. 2

Der foreslås konsekvensrettelse som følge af, at § 7, stk. 3, 1. pkt., i gasloven ophæves. Der henvises til bemærkningerne til nr. 1.

Til nr. 3-4

Der foreslås en konsekvensrettelse som følge af, at § 12, stk. 1, nr. 4, i gasloven ophæves.

Til nr. 5

Efter den gældende § 12, stk. 1, nr. 4, i gasloven kan en autorisation eller godkendelse tilbagekaldes, såfremt indehaveren har forfalden gæld til det offentlige i størrelsesordenen 100.000 kr. eller derover. Forslaget indebærer, at en autorisation ikke længere kan tilbagekaldes, alene fordi der oparbejdes en betydelig gæld til det offentlige. Der henvises til bemærkningerne til nr. 1.

Til nr. 6-7

Der foreslås i nr. 6 en konsekvensrettelse som følge af, at § 12, stk. 1, nr. 4, i gasloven ophæves, og den nuværende nr. 4 herefter bliver nr. 3. Det foreslås endvidere, at § 12, stk. 5, ophæves som en konsekvens af ophævelsen af § 12, stk. 1, nr. 4.

Til nr. 8

Der foreslås en konsekvensrettelse som følge af, at § 8, stk. 1, nr. 3, i gasloven ophæves, hvorefter nr. 4 bliver til nr. 3.

Til § 4

Til nr. 1

Det foreslås, at næringsloven ikke længere skal omhandle speditører, auktionsholdere og vekselerere, idet bestemmelserne om disse erhverv på flere områder vurderes at være i strid med servicedirektivet.

Næringslovens krav om, at speditører skal have fast forretningssted, jf. § 19, stk. 2, vurderes således at være diskriminerende i forhold til midlertidige tjenesteydere, jf. servicedirektivets artikel 16. Kravet vurderes ikke at kunne begrundes i hensynet til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed, den offentlige sundhed eller miljøbeskyttelse. Kravet er endvidere ikke fundet proportionalt, jf. servicedirektivets artikel 9. Som følge heraf kan kravet derfor ikke opretholdes.

Næringslovens bestemmelser om auktionsholdere indeholder territoriale begrænsninger for at drive auktionsholdervirksomhed, jf. § 24, hvilket ikke vurderes at være proportionalt, og er dermed i strid med servicedirektivets artikel 15. Der er endvidere indskrænket mulighed for at drive flere former for servicevirksomhed samtidig med drift af auktionsholdervirksomhed, jf. § 21, stk. 2, hvilket som udgangspunkt er i strid med direktivets artikel 25.

Desuden vurderes næringslovens krav om, at vekselerere skal have fast forretningssted, jf. § 22, stk. 3, som diskriminerende i forhold til midlertidige tjenesteydere, jf. servicedirektivets artikel 16. Kravet vurderes ikke at kunne begrundes i hensynet til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed, den offentlige sundhed eller miljøbeskyttelse. Kravet er heller ikke fundet proportionalt. Der er endvidere – ligesom ved auktionsholdervirksomhed – territoriale begrænsninger for at drive vekselerervirksomhed, jf. § 24, hvilket ikke vurderes at være proportionalt, og det er dermed i strid med servicedirektivets artikel 15.

Med den foreslåede bestemmelse indskrænkes næringslovens anvendelsesområde til at omhandle handlende, håndværker og industridrivende samt vognmænd.